

Uchwała nr 104/2021

Senatu Uniwersytetu Medycznego w Białymstoku

z dnia 20.05.2021 r.

w sprawie opinii dotyczącej odwołania złożonego przez dr Grzegorza Nowickiego do Rady Doskonałości Naukowej od uchwały nr 14/2021

Senatu Uniwersytetu Medycznego w Białymstoku z dnia 28 stycznia 2021 r.

odmawiającej nadania stopnia doktora habilitowanego

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1789 ze zm.), w związku z art. 179 ust. 1 i 3 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. - Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669 ze zm.), z art. 31 ust. 2a ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2021r., poz. 478), uchwała się co następuje:

§ 1

Senat Uniwersytetu Medycznego w Białymstoku negatywnie opiniuje odwołanie z dnia 25 lutego 2021 r., złożone przez dr Grzegorza Nowickiego do Rady Doskonałości Naukowej od uchwały nr 14/2021 Senatu Uniwersytetu Medycznego w Białymstoku z dnia 28 stycznia 2021r., odmawiającej dr Grzegorzowi Nowickiemu nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauk o zdrowiu.

§ 2

Senat Uniwersytetu Medycznego w Białymstoku postanawia przekazać odwołanie dr Grzegorza Nowickiego wraz z niniejszą uchwałą oraz z aktami sprawy Radzie Doskonałości Naukowej.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Uzasadnienie

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów, po rozpatrzeniu odwołania dr Grzegorza Nowickiego z dnia 20 grudnia 2019r. od uchwały nr 6/RSN.NZ/2019 r. Rady ds. Stopni Naukowych Uniwersytetu Medycznego w Lublinie odmawiającej dr Grzegorzowi Nowickiemu nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauk o zdrowiu, uchyliła zaskarżoną uchwałę nr 6/RSN.NZ/2019 r. z dnia 12 listopada 2019 r. Rady ds. Stopni Naukowych w dyscyplinie nauk o zdrowiu i przekazała decyzją z dnia 28 września 2020 r. sprawę do ponownego rozpatrzenia Uniwersytetowi Medycznemu w Białymstoku (pismo sygnowane BCK-IV-O/RW-276/2020). W uzasadnieniu decyzji wskazano: „(...) *Centralna Komisja do Spraw stopni i Tytułów stwierdza, że na etapie*

postępowania pierwszej instancji wystąpił istotny błąd formalny, który skutkuje uchynieniem zaskarżonej uchwały. Centralna Komisja zaznacza, że przy ponownym rozpatrzeniu sprawy nowa jednostka organizacyjna powinna wziąć pod uwagę treść art. 16 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz art. 107 §1 ustawy kodeks postępowania administracyjnego. Należy wnikliwie rozpatrzyć cały materiał dowodowy sprawy i podjąć odpowiednie czynności zmierzające do podjęcia uchwały o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitacyjnego w szczególności z uwzględnieniem wymogów określonych w ustawie o stopniach naukowych i tytule naukowym. Jednocześnie uzasadnienie uchwały powinno spełniać wymogi określone wyżej i przedstawiać motywy rozstrzygnięcia, w tym zawierać ocenę osiągnięcia naukowego oraz wkład w rozwój dyscypliny.”

W dniu 28 stycznia 2021 r., uchwałą nr 14/2021 Senat UMB, po zapoznaniu się z uchwałą Komisji Habilitacyjnej wraz z uzasadnieniem, protokołem posiedzenia Komisji i pełną dokumentacją sprawy, w tym z recenzjami osiągnięć naukowych oraz decyzją Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów (dalej: „CK”) z dnia 28 września 2020 r. w sprawie BCK-IV-O/RW-276/2020, odmówił nadania dr Grzegorzowi Nowickiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauki o zdrowiu.

W dniu 26 lutego 2021r. dr Grzegorz Nowicki wniósł odwołanie od uchwały nr 14/2021 Senatu UMB, zaskarżając w całości uchwałę. Wniósł o jej uchynienie i przekazanie sprawy po ewentualnym uchynieniu w.w. uchwały do ponownego rozpoznania w innej jednostce naukowej niż Senat UMB; ewentualnie o uwzględnienie odwołania przez Senat - wydanie nowej uchwały, która zmieni uchwałę 14/2021 w ten sposób, że Senat nada habilitantowi stopień doktora habilitowanego.

W przypadku przekazania odwołania do Rady Doskonałości Naukowej (dalej „RDN”):

- powołanie odpowiednich recenzentów do ponownego rozpatrzenia dorobku naukowego (...) oraz całości akt postępowania habilitacyjnego,
- powołanie odpowiednich recenzentów, którzy w superrecenzjach wypowiedzą się w zakresie spełnienia przez habilitanta ustawowych przesłanek do nadania habilitacji zasadności zarzutów co do uchybień formalnych.

Ponadto, odwołujący wniósł o cofnięcie lub ograniczenie, lub zawieszenie uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego oraz doktora Senatowi UMB.

Dodatkowo, odwołujący dołączył do odwołania kopię wniosku o interwencję do Rzecznika Praw Obywatelskich, kopię pisma do Komitetu Etyki w Nauce Polskiej Akademii Nauk, kopię wniosku o osobisty nadzór nad sprawą do Przewodniczącego Rady Doskonałości Naukowej i ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty, do Rektora UMB - kwoty trzystu tysięcy złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia w związku z wyrządzeniem szkody majątkowej oraz krzywdy moralnej poprzez podjęcie przez Senat UMB uchwały nr 14/2021 Senatu UMB z dnia 28 stycznia 2021r. w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego dr Grzegorzowi Nowickiemu.

W odwołaniu zostało sformułowane dziesięć zarzutów pod adresem skarżonej uchwały Senatu UMB. W ocenie Senatu UMB, zarzuty te nie zasługują na uwzględnienie.

Ad. 1 i ad. 2

Zarzut naruszenia art. 18a ust. 5 pkt 2 u.s.n. poprzez powołanie w skład Komisji Habilitacyjnej prof. dr hab. Zofii Kawczyńskiej-Butrym, jako osoby nieposiadającej uznanej renomy naukowej, w tym międzynarodowej w specjalizacji habilitanta (ad. 1) i naruszenia art. 18a ust. 7 w zw. z art. 16 ust. 1 i 2 u.s.n. przez recenzentkę prof. dr hab. Zofię Kawczyńską – Butrym poprzez niewłaściwe sporządzenie recenzji (ad.2) - nie obejmują etapu postępowania, na które Senat UMB miał jakikolwiek wpływ. Zarówno skład Komisji Habilitacyjnej, jak i czynności podejmowane przez recenzentów dorobku naukowego habilitanta, pozostawały poza możliwością kontroli przez Senat UMB. Wskazane zarzuty w odwołaniu nie mieszczą się w ramach czynności, do których Senat UMB został zobowiązany decyzją Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 28 września 2020 r. w sprawie BCK-IV-O/RW-276/2020, która wskazała ramy postępowania i zakres czynności przez Senat UMB.

Niezależnie od powyższego, należy podnieść, iż zarzut o braku kompetencji jednego z recenzentów wchodzących w skład komisji habilitacyjnej, a w konsekwencji podważenie wiarygodności sporządzonej recenzji i polemika z nią, pozostaje w sprzeczności z ugruntowanym orzecznictwem sądownoadministracyjnym, w którym przyjmuje się, iż recenzje są wyrazem osobistej oceny dokonanej przez recenzenta zarówno wkładu kandydata w rozwój określonej dyscypliny naukowej, jak i dorobku naukowego, z którymi kandydat nie może polemizować (por. wyrok NSA z 2 sierpnia 2007 r., I OSK 1187/07; wyrok WSA w Warszawie z dnia 5 lutego 2015 r.; II SA/Wa 1259/14).

Ad. 3

Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 18a ust. 11 i 13 u.s.n. dotyczący sprzeczności uchwały Senatu UMB z uchwałą Komisji Habilitacyjnej z dnia 8 października 2019r.

Na poparcie tego zarzutu Odwołujący wskazuje, iż ocena Komisji Habilitacyjnej „powinna być autorytatywna dla Senatu jako rekomendacja biegłych w postępowaniu”. (...) Senat, kwestionując opinię komisji habilitacyjnej, powinien w sposób dogłębnie szczegółowy uzasadnić dlaczego zaprzecza opinii grona ekspertów, jakim jest w każdym postępowaniu habilitacyjnym Komisja Habilitacyjna”.

Brak jest podstaw do przyjęcia stanowiska, iż Senat powinien zagłosować analogicznie jak Komisja Habilitacyjna. Co więcej, decyzja Senatu, która bezwzględnie musiałaby być tożsama z decyzją Komisji Habilitacyjnej traciłaby swoją rację bytu. Sądownictwo administracyjne wskazuje, że uchwała komisji nie jest wiążąca dla rady wydziału (aktualnie Senatu), która kieruje się oczywiście opinią komisji (wraz z uzasadnieniem) i pełną dokumentacją postępowania, ale żaden przepis nie nakłada na organ obowiązku głosowania zgodnie z opinią komisji (-vide - wyrok z dnia 14 listopada 2019r. II SA/Wa 1246/19).

Uchwała o nadaniu stopnia naukowego nie ma charakteru tylko i wyłącznie deklaratoryjnego. Nie jest czystą formalnością czy automatycznym powtórzeniem wyników głosowania z etapów wcześniejszych przewodu doktorskiego. Wprost przeciwnie, poczynione i wypowiedziane w toku przewodu doktorskiego oceny dotyczące umiejętności doktoranta w zakresie określonym w art. 14 ust. 2 ustawy z 1990 r. o tytule naukowym i stopniach naukowych oraz przedstawionej przez niego rozprawy, mogą spowodować, że poszczególni członkowie rady - mimo pozytywnych głosowań na wcześniejszych etapach przewodu - zmieniają zdanie i zagłosują w głosowaniu tajnym przeciwko nadaniu doktorantowi stopnia doktora. (- vide – wyrok WSA z dnia 25 października 2012 r., II SA/Wa 691/12). Wprawdzie wyrok ten odnosi się do postępowania w sprawie nadania stopnia naukowego doktora, tym nie mniej ma odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie.

Wskazać przy tym należy, iż czynności przewodu habilitacyjnego kończą się uchwałami rady jednostki organizacyjnej, co wynika z art. 18 ust. 2 ustawy. Poszczególne uchwały głosowane są oddzielnie. Przejście do kolejnego etapu postępowania habilitacyjnego uzależnione jest od pozytywnego wyniku głosowania uchwały dotyczącej etapu poprzedzającego. W przypadku ustalenia na danym etapie postępowania, iż nie zostały spełnione ustawowe warunki do uzyskania stopnia doktora habilitowanego, możliwe jest podjęcie uchwały negatywnej, która zamyka drogę do kolejnego stadium postępowania kwalifikacyjnego. Zasada ta odnosi się także do etapu odmowy nadania stopnia naukowego(- vide - wyrok z dnia 26 stycznia 2016r. II SA/Wa 1246/15).

Ustawodawca nie stanowi o nadaniu stopnia naukowego z mocy ustawy po spełnieniu określonych warunków. Przejście do głosowania nad kolejną uchwałą uzależnione jest od pozytywnego głosowania uchwały poprzedzającej. Jednakże nadanie stopnia naukowego doktora nie jest sumarycznym wynikiem zapadłych wcześniej czterech pozytywnych uchwał, lecz stanowi autonomiczną uchwałę (- vide wyrok NSA z dnia 22 maja 2013 r., I OSK 312/13).

Niezasadnione jest także stanowisko odwołującego, iż recenzje w postępowaniu habilitacyjnym mają przymiot opinii biegłych. Recenzje naukowe sporządzone w trakcie postępowania o nadanie stopnia naukowego nie stanowią w ścisłym słowa znaczeniu opinii w rozumieniu art. 84 k.p.a., który to przepis w § 2 odsyła w zakresie regulacji sytuacji prawnej biegłego do przepisów dotyczących świadków, z którymi to kandydat może polemizować. Recenzje natomiast są wyrazem osobistej oceny dokonanej przez recenzenta zarówno wkładu kandydata w rozwój określonej dyscypliny naukowej, jak i dorobku naukowego. Skoro, zatem kandydat na stopień naukowy nie może polemizować z recenzjami wydanymi w danej sprawie, to nie jest wadą, że recenzji nie doręcza się stronie do czasu wydania decyzji w sprawie. (- vide- wyrok NSA z dnia 2 sierpnia 2007 r., I OSK 1187/07).

Nie zasługuje na uwzględnienie również stanowisko odwołującego, iż uzasadnienie uchwały Senatu UMB powinno szczegółowo wskazywać „dlaczego nie uwzględnia opinii recenzentów (biegłych)”. Uchwała Senatu jest wynikiem tajnego głosowania i jej uzasadnienie nie musi

odpowiadać ściśle przepisowi art. 107 § 3 k.p.a. Uzasadnienie uchwały nie może być wyczerpujące, ponieważ znany jest tylko wynik, natomiast nieznane są motywy, jakimi kierowali się głosujący. Członkowie Senatu wzajemnie nie wiedzą jak głosowali pozostali i w konsekwencji Senat nie ma możliwości ustalenia powodów głosowania za uchwałą odmawiającej nadania stopnia naukowego. Ograniczenie uzasadnienia decyzji rady wydziału (w aktualnym postępowaniu – Senatu) nie stanowi naruszenia przepisów postępowania, gdyż są to decyzje podejmowane przez organ kolegialny działający in pleno w głosowaniu tajnym, a zatem powodów rozstrzygnięcia podjętego w trybie tajnego głosowania nie da się przedstawić w formie uzasadnienia, o jakim mowa w art. 107 § 3 k.p.a. (-vide- wyrok NSA z dnia 3 lutego 2016 r., I OSK 2371/15).

W wyroku WSA z dnia 18 lutego 2019 r., VIII SA/Wa 870/18 podniesiono, iż w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wielokrotnie wskazywano, że uchwała w sprawach o nadania lub odmowy nadania stopnia naukowego jest wynikiem tajnego głosowania i lakoniczne jej uzasadnienie nie musi odpowiadać ściśle przepisowi art. 107 § 3 k.p.a. Uzasadnienie uchwały nie może być wyczerpujące, ponieważ znany jest tylko wynik, natomiast nieznane są motywy, jakimi kierowali się głosujący. Członkowie wzajemnie nie wiedzą jak głosowali pozostali i w konsekwencji nie ma możliwości ustalenia powodów głosowania za utrzymaniem uchwały odmawiającej nadania stopnia naukowego. Dlatego też ograniczone uzasadnienie decyzji nie stanowi naruszenia prawa (por. wyroki NSA: z 13 lipca 2018 r., I OSK 2222/16, z 3 lutego 2016, I OSK 2371/15; z 16 maja 2007 r., I OSK 123/07; z 10 maja 1995 r., I SA 2476/93). Wprawdzie powołany wyrok odnosi się do CK, tym nie mniej uchwała Senatu w przedmiocie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego zapadła na takich samych zasadach. Senat jest organem kolegialnym, podejmującym uchwałę w głosowaniu tajnym. Opinia Komisji Habilitacyjnej bez względu na towarzyszące jej sformułowaniu okoliczności -nie jest prawnie wiążąca dla Senatu UMB. Każda opinia – co wynika z jej istoty – jest jedynie materiałem pomocniczym dla Senatu, który zachowuje pełną autonomię decyzyjną w tym zakresie. Bez wątplenia zatem, zgodnie z art. 179 ust. 3 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018 r., poz. 1669 ze zm.) w związku z art. 178 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz.U. z 2021r., poz. 478 ze zm.), decyzja w sprawie nadania stopnia należy do wyłącznej gestii Senatu, a opinia Komisji Habilitacyjnej jest, niezależnie od jej w pełni profesjonalnego charakteru, dodatkowym materiałem w dokumentacji sprawy.

Dodać jednak należy, że w rozpoznawanej sprawie rozstrzygnięcie Senatu znajduje uzasadnienie w aktach sprawy, w zgromadzonym materiale dowodowym – m.in. jedna negatywna recenzja osiągnięć naukowych habilitanta; wprawdzie pozytywna, ale niejednorodna opinia Komisji Habilitacyjnej w przedmiocie nadania mu stopnia doktora habilitowanego. Oprócz braku jednorodności przy głosowaniu, członkowie Komisji Habilitacyjnej w większości wskazywali na spełnienie przez habilitanta jedynie minimalnych warunków (prof. J. Antosiewicz, dr hab. A. Zwolak), brak samodzielnych prac naukowych

w dorobku (dr hab. E. Humeniuk). Na podkreślenie zasługuje okoliczność podnoszona na Senacie, iż dorobek naukowy habilitanta, wynikający z akt postępowania, nie spełniał wymogów obowiązujących w UMB do nadania stopnia doktora habilitowanego. Powyższe okoliczności wskazują, iż dorobek naukowy habilitanta nie stanowił istotnego wkładu w rozwój dyscypliny.

Ad. 4

Nie można podzielić zarzutów odnoszących się do naruszenia w sprawie przepisów art. 7, art. 8, art.11, art. 77 § 1, art. 80 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 u.s.n. poprzez nierozpatrzenie w sposób wyczerpujący materiału dowodowego w sprawie, w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Materiał dowodowy został rozpatrzony przez Senat UMB rzetelnie, kompleksowo, w sposób bezstronny. Wbrew stanowisku odwołującego, nie została przekroczona granica swobodnej oceny materiałów dowodowych. Ramy postępowania przeprowadzonego przez Senat UMB zostały określone w decyzji CK z dnia 28 września 2020r.

Członkowie Senatu przed posiedzeniem mieli możliwość zapoznania się z aktami postępowania przekazanymi przez CK, w tym recenzjami, uchwałą Komisji Habilitacyjnej wraz z protokołem z posiedzenia, uchwałą CK z dnia 28 września 2020r. Wśród dokumentów wymienionych przez odwołującego a przekazanych przez CK, brak było recenzji zleconej przez CK na potrzeby prowadzonego przez nią postępowania odwoławczego, rzeczoznawcy prof. dr hab. Witolda Lukasa. Dodatkowo, do programu posiedzenia Senatu UMB, na którym została podjęta zaskarżona uchwała zostały dołączone kopie dokumentów z akt sprawy. Na posiedzeniu Senatu UMB, pomimo, iż Senatorowie dysponowali pełną wiedzą na temat zarówno dorobku naukowego jak i dokumentów zgromadzonych w sprawie, dodatkowo Dziekan Kolegium Nauk o Zdrowiu zreferował w sposób szczegółowy dorobek habilitanta w odniesieniu do art. 16 ustawy i kryteriów wynikających z rozporządzenia MNiSW z dnia 1 września 2011r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. nr 196, poz. 1165). Tak, jak odnotowano w protokole z posiedzenia Senatu UMB, na którym została podjęta uchwała 14/2021, Dziekan Kolegium Nauk o Zdrowiu przedstawił dane zawarte w recenzjach dorobku kandydata, sporządzone w toku postępowania habilitacyjnego. Osiągnięcie naukowe przedstawione jako podstawa do nadania stopnia doktora habilitowanego, to cykl 11 publikacji powiązanych tematycznie nt. Wielowymiarowe aspekty opieki pielęgniarstwa nad pacjentem w środowisku zamieszkania o wskaźniku IF= 9,602 a punktacja MNiSW= 171, natomiast sumaryczny dorobek kandydata to 132 publikacje o łącznej punktacji IF=11,177, punktacji MNiSW= 869 i h-index= 1. Wskazano na brak danych, co do większości pozostałej części dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej habilitanta we wszystkich obszarach wiedzy. Dostępne dane dotyczące m. in 5 rozdziałów w podręcznikach międzynarodowych i 27 rozdziałów w podręcznikach krajowych, członkostwo w krajowych organizacjach i towarzystwach oraz pełnienie funkcji promotora pomocniczego w dwóch wszczętych przewodach doktorskich, pochodzą wyłącznie z recenzji.

Wiele obszarów nie było podejmowanych przez habilitanta w zakresie osiągnięć na podstawie kryteriów z w.w. rozporządzenia. Wprawdzie, rację ma odwołujący wskazując, iż nie musi spełniać wszystkich przesłanek z rozporządzenia, tym niemniej jego osiągnięcia w sposób istotny odbiegają od warunków, które powinny spełnić osoby, którym UMB nadaje stopień doktora habilitowanego. Skoro sprawa została przekazana przez CK Senatowi UMB do procedowania, to Senat UMB przeprowadził postępowanie według zasad i kryteriów obowiązujących w UMB, bowiem postępowanie toczyło się w kierunku nadania stopnia doktora habilitowanego przez UMB.

W oparciu o przepisy ustawy u.s.n., zgodnie uchwałą nr 13/2012 Senatu UMB z dnia 27 lutego 2012 r. w sprawie kryteriów oceny dorobku naukowego uprawniającego do wszczęcia i przeprowadzenia postępowań o nadanie stopni i tytułu naukowego, przy ubieganiu się o stopień doktora habilitowanego za osiągnięcia naukowe, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej, przyjmuje się :

- a) opublikowanie przynajmniej 25 prac oryginalnych (w tym przynajmniej 15 prac jako pierwszy lub drugi autor) w czasopismach recenzowanych (znajdujących się na liście MNiSzW), których łączna wartość współczynnika IF wynosi przynajmniej 10 oraz liczba punktów wg punktacji MNiSzW powyżej 200
lub
- b) opublikowanie przynajmniej 15 prac oryginalnych (w tym przynajmniej 10 prac jako pierwszy, drugi lub ostatni autor) w czasopismach recenzowanych (znajdujących się na liście MNiSzW), których łączna wartość współczynnika IF wynosi ≥ 10 -krotność mediany IF dla danej dziedziny wg Journal Citation Report oraz indeks Hirscha dla całego dorobku ≥ 7 (wg bazy Web of Science).

- udokumentowaną działalność dydaktyczną (autorstwo podręczników i skryptów, opieka nad działalnością kół naukowych, praktyk wakacyjnych, opieka nad pracami dyplomowymi, udział w kształceniu podyplomowym itp.).

Senat przeprowadził postępowanie w sprawie bezstronnie, w sposób wyczerpujący zapoznał się z materiałem zgromadzonym w postępowaniu i rozpatrzył całokształt sprawy.

Dorobek naukowy odwołującego, jak wskazano wyżej, był także przedmiotem dyskusji na posiedzeniu Senatu UMB. Brak jest zatem podstaw do zarzutu w zakresie nieustalenia prawdziwego stanu faktycznego. Senat swoim działaniem nie naruszył słusznego interesu habilitanta, jak również nie dał podstaw do postawienia uzasadnionego zarzutu niedziałania w sposób budzący zaufanie habilitanta i nie wyjaśnienia zasadności przesłanek, którymi kierował się Senat odmawiając nadania stopnia doktora habilitowanego. Senat jest organem kolegialnym, który podejmuje uchwały w głosowaniu tajnym. Z uwagi na tajność głosowania, jak wskazano wyżej, nie sposób wskazać jednoznacznie przesłanek, którymi kierował się organ przy podjęciu uchwały. Prawdopodobny powód negatywnego wyniku głosowania dla habilitanta wynikał z okoliczności, iż jego dorobek naukowy był niewystarczający według kryteriów obowiązujących w UMB do nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego, a także nie wszystkich pozytywnych recenzji dorobku naukowego, braku jednomyślnej

uchwały Komisji Habilitacyjnej. Wszystkie te argumenty zostały zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Senatu UMB nr 14/2021r.

Tak jak wskazał odwołujący, odpowiednie stosowanie przepisów k.p.a. w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego którym mowa w art. 29 ustawy oznacza stosowanie niektórych przepisów wprost, innych z modyfikacjami, a niektóre stosowane w ogóle.

W sprawie nie doszło do naruszenia podstawowych zasad postępowania administracyjnego wyrażonych w art. 7 k.p.a. (zasada prawdy obiektywnej), art. 8 k.p.a. (zasada zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej), art. 11 k.p.a. (zasada przekonywania). Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 lipca 2016 r., II SA/Wa 183/16, zauważyć również należy, że postępowanie w przedmiocie nadania stopnia naukowego, uregulowane w ustawie cechuje pewna odrębność w stosunku do postępowania prowadzonego wprost na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie bowiem z przepisem art. 29 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy, w postępowaniach dotyczących nadania stopnia doktora i doktora habilitowanego albo tytułu profesora oraz nadania, ograniczenia, zawieszenia i pozbawienia uprawnienia do nadawania tych stopni w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. W konsekwencji, jeżeli ustawa zawiera szczególną regulację, to nie ma podstaw do stosowania w tym zakresie przepisów k.p.a. Oznacza to, że niektóre przepisy k.p.a. w ogóle nie znajdują w tym postępowaniu zastosowania. Dotyczy to w szczególności art. 7, art. 8, art. 75 § 1, art. 80 i 81 k.p.a. W postępowaniu tym osoba, której dotyczy uchwała nie korzysta również z praw strony w rozumieniu art. 10 k.p.a.

Ad.5

Zarzut odwołującego, iż „uchwała Senatu narusza ducha prawa wyrażonego w ustawie z dnia 14 marca 2003r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki” nie zasługuje na uwzględnienie.

Wywód odwołującego dotyczący nowelizacji ustawy w 2011r., która w ocenie odwołującego spowodowała, iż „Ukonstytuowanie Komisji Habilitacyjnej uczyniło z niej główne ciało decydujące o tym, czy danej osobie należy nadać stopień doktora habilitowanego. Tym samym umniejszono rolę Rady Wydziału w nadawaniu stopnia doktora habilitowanego”- nie znajduje potwierdzenia zarówno w przepisach ustawy jak i sądownictwie administracyjnym.

Wbrew twierdzeniu odwołującego, brak jest podstaw do przyjęcia stanowiska odwołującego, iż „opinia członków Komisji Habilitacyjnej i wiedza o dorobku habilitanta jest dużo bardziej autorytatywna od opinii członków Rady Wydziału”. Przeciwnie, żaden przepis ustawy nie obliuguje Rady Wydziału (aktualnie Senatu) do podjęcia uchwały tożsamej z uchwałą Komisji Habilitacyjnej. Jak wskazywano, w odpowiedzi na zarzuty do punktu 3, sądownictwo administracyjne wskazuje, że uchwała komisji nie jest wiążąca dla rady wydziału (aktualnie Senatu), która kieruje się oczywiście opinią komisji (wraz z uzasadnieniem) i pełną dokumentacją postępowania, ale żaden przepis nie nakłada na radę wydziału obowiązku głosowania zgodnie z opinią komisji (-vide - wyrok z dnia 14 listopada 2019r. II SA/Wa 1246/19; wyrok z dnia 4 lutego 2019 r. II SA/Wa 584/18).

Brak jest również podstaw do przyjęcia stanowiska odwołującego, iż „ustanowienie Komisji Habilitacyjnej jako ciała de facto decydującego o przyznaniu stopnia doktora habilitowanego zostało zabezpieczone przez art. 18a ust. 13 u.s.n., w świetle którego rozbieżność pomiędzy opiniami Komisji Habilitacyjnej a uchwałami Rady Wydziału po przeprowadzeniu przez Centralną Komisję postępowania wyjaśniającego, mogą stanowić przesłankę do działań Centralnej Komisji, polegających na zbadaniu zasadności uchwał Rady Wydziału o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego.”

Zgodnie z art. 18a ust. 13 u.s.n. rozbieżność pomiędzy opiniami komisji habilitacyjnej a uchwałami rady jednostki organizacyjnej, po przeprowadzeniu przez Centralną Komisję postępowania wyjaśniającego, mogą stanowić przesłankę do działań Centralnej Komisji, o których mowa w art. 9 ust. 1-3.

Analiza tego przepisu wskazuje, iż:

- 1) ustawodawca dopuścił rozbieżność pomiędzy opiniami komisji habilitacyjnej a uchwałami rady jednostki organizacyjnej(aktualnie senatu),
- 2) w przepisie jest mowa o możliwości, a nie obligatoryjnym podjęciu przez CK postępowania wyjaśniającego,
- 3) zastosowanie liczby mnogiej w odniesieniu do decyzji podejmowanych w trakcie postępowania - "opinie", "uchwały", wskazuje iż CK powinna wykazać zainteresowanie rozbieżnością pomiędzy odpowiednio licznymi opiniami komisji a uchwałami rady wydziału (aktualnie senatu) i w miarę potrzeby przeprowadzić postępowanie

wyjaśniające; pojedynczy przypadek wydaje się nie być wystarczający do skorzystania przez CK z możliwości przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego,

- 4) wyniki postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego przez CK mogą, ale wcale nie muszą, stanowić przesłanki do działań CK zmierzających do ograniczenia, zawieszenia lub cofnięcia uprawnienia do nadawania stopnia naukowego.

Ad. 6

Nietrafny jest zarzut naruszenia przez Senat UMB art. 16 ust. 1 i 2 w zw. z art. 18a ust. 11 u.s.n. oraz rozporządzenia MNiSW z dnia 1 września 2011r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. nr 196, poz. 1165) poprzez odmowę nadania stopnia doktora habilitowanego pomimo, iż w ocenie odwołującego spełniał on kryterium znacznego wkładu w rozwój określonej dyscypliny naukowej oraz wykazał się istotną aktywnością naukową.

Odwołujący kwestionując uchwałę Senatu UMB, powołuje się na uchwałę Komisji Habilitacyjnej, wnosząc o przyznanie stopnia doktora habilitowanego przyjętą bezwzględną większością głosów; 5-„za”, 2-„przeciw”, przy 7 obecnych członkach. Uchwała wprawdzie została podjęta na „tak”, ale jednak niejednomyślnie. Ponadto, członkowie Komisji, którzy głosowali pozytywnie, w większości podkreślali spełnianie zaledwie minimalnych wymogów w zakresie dorobku. Recenzenci powołani w postępowaniu również nie byli zgodni, co do pozytywnej oceny dorobku naukowego.

Senat UMB z należytą starannością pochylił się nad sprawą. Jak wskazano w uzasadnieniu uchwały Senatu UMB nr 14/2021 z dnia 28 stycznia 2021r., jak również w odpowiedzi na zarzut czwarty z odwołania, Senatorowie zapoznali się z aktami postępowania, mieli możliwość analizy informacji dotyczących dorobku naukowego habilitanta oraz jego aktywności naukowej, recenzji, a także opinii Komisji Habilitacyjnej. Według kryteriów osiągnięć niezbędnych do spełnienia przy nadaniu stopnia doktora habilitowanego obowiązujących w UMB – dorobek habilitanta nie spełniał kryterium znacznego wkładu w rozwój dziedziny nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauk o zdrowiu oraz nie był wystarczający do potwierdzenia wykazania się przez habilitanta istotną aktywnością naukową.

W ocenie Senatu UMB, dorobek habilitanta nie spełniał wymogów z art. 16 u.s.n.

Ad.7

Nie można uznać za usprawiedliwiony zarzut naruszenia art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 k.p.a. w zw. z art. 29 ust. 1 u.s.n. poprzez sporządzenie niewłaściwego uzasadnienia skarżonej uchwały.

Uchwała Senatu UMB nr 14/2021 z dnia 28 stycznia 2021r., zawiera uzasadnienie faktyczne i prawne z ograniczeniami wynikającymi z art. 29 ust. 1 ustawy u.s.n., tj. odpowiedniego stosowania k.p.a. W uzasadnieniu przedstawiono ramy prawne, w których prowadzone było postępowanie przez Senat UMB, zawarto informację o przebiegu czynności poprzedzających posiedzenie Senatu, zawarto dane dotyczące dorobku naukowego habilitanta, jak też

przedstawiono przebieg posiedzenia Senatu w sprawie, obejmujący dyskusję nad dorobkiem habilitanta, a także wyniki głosowania nad uchwałą.

Tak, jak wskazano wyżej, ugruntowane orzecznictwo sądów administracyjnych jednoznacznie potwierdza, iż z uwagi na odpowiednie stosowanie k.p.a. w niniejszym postępowaniu w aspekcie sposobu podejmowania uchwały – w głosowaniu tajnym przez organ kolegialny, niemożliwe jest sporządzenie uzasadnienia uchwały zawierającego wszystkie elementy z art. 107 § 3 k.p.a. Uzasadnienie uchwały nie może być wyczerpujące, ponieważ znany jest tylko wynik, natomiast nieznane są motywy, jakimi kierowali się głosujący. Senatorowie wzajemnie nie wiedzą jak głosowali pozostali i w konsekwencji nie ma możliwości ustalenia powodów głosowania.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 3 lutego 2016r., sygn. akt: IOSK 2371/15, podkreśla że ograniczenie uzasadnienia decyzji rady wydziału (aktualnie senatu) nie stanowi naruszenia przepisów postępowania, gdyż jest to decyzja podejmowana przez organ kolegialny działający in pleno w głosowaniu tajnym, a zatem powodów rozstrzygnięcia podjętego w trybie tajnego głosowania nie da się przedstawić w formie uzasadnienia, o jakim mowa w art. 107 § 3 k.p.a.

"Odpowiednie" stosowanie przepisów k.p.a. w postępowaniu w przedmiocie uzyskania stopnia doktora, nie oznacza obowiązku stosowania jego wymagań "wprost" np. w kontekście konstrukcji uzasadnienia uchwał podejmowanych przez rady wydziałów; ponieważ podjęcie uchwał jest poprzedzone tajnym głosowaniem, nie sposób oczekiwać, aby ich uzasadnienie odzwierciedlało stanowiska formułowane przez poszczególnych członków tego gremium (-vide – wyrok WSA w Warszawie z dnia 6 września 2019 r.; II SA/Wa 319/190).

W uzasadnieniu uchwały nr 14/2021 tak, jak wskazano wyżej w odniesieniu do zarzutu trzeciego i szóstego z odwołania, zawarto motywy rozstrzygnięcia, wskazując, iż przy ocenie dorobku – jedna recenzja była negatywna; pozytywna opinia Komisji Habilitacyjnej nie była jednomyślna, a osiągnięcia kandydata są niższe od osiągnięć, innych osób, którym Senat UMB nadał stopień doktora habilitowanego. Habilitant, zgodnie z treścią art. 16 ust. 1u.s.n. ustawy, powinien posiadać osiągnięcia naukowe, uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora, stanowiące znaczny wkład autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej oraz wykazać się istotną aktywnością naukową. Ponadto, przesłanki te muszą zostać spełnione łącznie. W ocenie Senatu UMB nie zostały one spełnione.

Ad. 8

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia art. 179 ust. 2 i 3 pkt 2 lit.b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. poz.1669 z późn. zm) poprzez ich niezastosowanie.

Odwołujący wskazuje, iż uchwała nr 14/2021 z dnia 28 stycznia 2021r. podjęta przez Senat UMB jest nieważna, ponieważ została podjęta na podstawie niewłaściwej podstawy prawnej co stanowi istotne naruszenie prawa.

W podstawie prawnej uchwały Senatu UMB nr 14/2021 z dnia 28 stycznia 2021r., wskazano m.in. art. 179 ust. 1 i 3 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Odwołujący kwestionując wskazany w podstawie prawnej uchwały przepis podaje jako właściwy art. 179 ust. 2 i 3 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Z powyższego wynika, iż odwołujący nie kwestionuje art. 179 ust. 3 pkt 2 lit. b ustawy, zaś zarzutem objęty jest art. 179 ust. 1 ustawy - w ocenie odwołującego zamiast tego przepisu, w podstawie prawnej powinien być wskazany art. 179 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym do dnia 30 kwietnia 2019 r. min. postępowania habilitacyjne wszczyna się na podstawie przepisów dotychczasowych. Biorąc pod uwagę końcowy etap postępowania a nie początkowy związany ze wszczęciem i materią, którą obejmuje uchwała Senatu UMB – niezrozumiały jest zarzut o niezastosowaniu art. 179 ust. 2 ustawy, stanowiący o wszczęciu postępowania, w uchwale o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego. Podany w podstawie prawnej uchwały Senatu UMB art. 179 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym min. postępowania habilitacyjne wszczęte i niezakończone przed dniem 1 października 2018r. są przeprowadzane na zasadach dotychczasowych, z tym że jeżeli nadanie stopnia doktora habilitowanego następuje po dniu 30 kwietnia 2019 r., stopień lub tytuł nadaje się w dziedzinach i dyscyplinach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, stanowi właściwą podstawę prawną podjętej uchwały.

Mając na względzie powyższe, brak jest podstaw do uzasadnionego kwestionowania w podstawie prawnej uchwały Senatu UMB nr 14/2021 - art. 179 ust. 1 i 3 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Ad. 9

Nieuzasadniony jest zarzut naruszenia § 16 rozporządzenia MNiSW z dnia 19 stycznia 2018r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora poprzez głosowanie nad uchwałą w sprawie nadania/odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego bez zaproszenia na posiedzenie członków Komisji Habilitacyjnej.

Naruszenia przepisów postępowania mogą być podstawą do stosowania środków wobec zaskarżonej decyzji, ale tylko w razie gdy to naruszenie mogło mieć wpływ na wynik sprawy. W postępowaniu faktycznie doszło do uchybienia formalnego wprawdzie wynikającego z rozporządzenia, a nie z ustawy – w posiedzeniu Senatu UMB w dniu 28 stycznia 2021r. nie brali udziału członkowie Komisji Habilitacyjnej. Jednakże to uchybienie nie miało wpływu na treść uchwały podjętej przez Senat. Członkowie Komisji Habilitacyjnej nie mają prawa głosu w trakcie głosowania. Ponadto, Senatorowie znali stanowisko poszczególnych członków jak

i całej Komisji Habilitacyjnej z akt postępowania – z uchwały Komisji Habilitacyjnej z dnia 8 października 2019 wraz z protokołem z posiedzenia czy recenzji dorobku naukowego. Udział członków Komisji nie zmieniłby decyzji Senatu UMB w sprawie.

Mając na względzie powyższe, w postępowaniu nie zostały naruszone przepisy ustawowe, a zatem nie doszło do naruszenia przepisów w zakresie, mogących mieć wpływ na jej rozstrzygnięcia.

Ad. 10

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 18a ust. 11u.s.n. poprzez niepodjęcie uchwały o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego. W ocenie odwołującego, konieczne było podjęcie przez Senat UMB dwóch uchwał w sprawie. Wobec braku bezwzględnej większości za uchwałą w przedmiocie nadania stopnia doktora habilitowanego, konieczne było przegłosowanie uchwały o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego. Na poparcie swojego stanowiska powołał się na interpretacje pojawiające się w literaturze. Senat UMB nie podziela stanowiska, iż „przegłosował wyłącznie uchwałą w przedmiocie nadania stopnia doktora habilitowanego i przy braku bezwzględnej większości głosów za tą uchwałą nie przegłosował uchwały o odmowie nadania habilitacji, co było konieczne”. Nie widzi nie tylko konieczności, ale przede wszystkim podstaw prawnych do podejmowania dwóch uchwał w sprawie.

Zgodnie z art. 18a ust. 11 u.s.n. na podstawie opinii Komisji Habilitacyjnej, Senat UMB miał podjąć uchwałę o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego. W związku z okolicznością, iż opinia Komisji Habilitacyjnej była pozytywna w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, na posiedzeniu Senatu UMB w dniu 28 stycznia 2021r. została poddana w głosowaniu tajnym, uchwała w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauk o zdrowiu dr Grzegorzowi Nowickiemu. Wynik głosowania: na 13 głosów oddanych przez osoby uprawnione do głosowania: 12 głosów – nie, 1 głos – wstrzymujący, świadczy iż Senat postanowił nie nadać stopnia doktora habilitowanego. Skoro podjęcie uchwały w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego wymaga uzyskania bezwzględnej większości głosów, to niespełnienie tego wymogu powoduje negatywny dla ubiegającego się o ten stopień naukowy skutek w postaci wydania decyzji odmownej. Jednoznaczny brak poparcia Senatorów dla uchwały w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego jest równoznaczny z odmową nadania stopnia doktora habilitowanego – takim określeniem „nienadanie stopnia” określa art. 18a ust. 11 u.s.n. Wynik głosowania w aspekcie treści uchwały wskazuje jednoznacznie, że Senat nie chciał nadać stopnia doktora habilitowanego, a zatem odmówił jego nadania, tym samym niepoparcie nadania stopnia jest równoznaczne z odmową nadania. Wynik głosowania Senatorów przesądził o ostatecznej treści uchwały i tym samym brak jest podstaw do podejmowania kolejnych uchwał w sprawie.

Senat UMB nie uznaje zasadności odwołania i tym samym nie widzi podstaw do uwzględnienia odwołania w procedurze autokontroli zaskarżonej uchwały nr 14/2021 z dnia 28 stycznia 2021r. na podstawie art. 132 § 1 k.p.a w zw. z art. 29 ustawy u.s.n. i podjęcia nowej uchwały w

sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauk o zdrowiu dr Grzegorzowi Nowickiemu.

Jednocześnie Senat UMB stwierdza, iż dołączenie do odwołania:

- ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty do Rektora UMB kwoty trzystu tysięcy złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia w związku z wyrządzeniem szkody majątkowej oraz krzywdy moralnej poprzez podjęcie przez Senat UMB uchwały nr 14/2021 Senatu UMB z dnia 28 stycznia 2021r. w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego dr Grzegorzowi Nowickiemu,
- kopii wniosku o interwencję do Rzecznika Praw Obywatelskich,
- kopii pisma do Komitetu Etyki w Nauce Polskiej Akademii Nauk,
- kopii wniosku o osobisty nadzór nad sprawą do Przewodniczącego Rady Doskonałości Naukowej, stanowi przejaw nieuprawnionej ingerencji w autonomiczne decyzje UMB, a także próbę wywarcia wpływu, a wręcz nacisku na organy Uczelni, zmierzające do zmiany uchwały Senatu na korzyść odwołującego.

Odwołujący, decydując się na wystąpienie z wnioskiem o nadanie stopnia doktora habilitowanego, poddał swój dorobek ocenie środowiska naukowego, a zatem musiał liczyć się również z możliwością oceny niesatysfakcjonującej. Złożenie wniosku nie jest równoznaczne z gwarancją nadania stopnia naukowego. Jak to celnie wyraził Sąd Najwyższy w często przywoływanym w orzeczeniach dotyczących spraw nadania stopnia naukowego, uzasadnieniu wyroku z 26 kwietnia 1996 r. (III ARN 86/95, OSNP 1996/21/315): "Ktokolwiek poddaje się jakimkolwiek recenzjom (...) musi się zawsze liczyć z tym, że może spotkać się również z recenzjami, których w najgłębszym przekonaniu nie będzie w stanie osobiście zaakceptować. Nikt bowiem nie przyjmuje chętnie otwartej dyskwalifikacji własnych umiejętności, talentu czy wiedzy".

W świetle powyższego, Senat UMB podtrzymuje w całości stanowisko przyjęte w uchwale nr 14/2021 z dnia 28 stycznia 2021r. odmawiające dr Grzegorzowi Nowickiemu nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu w dyscyplinie nauk o zdrowiu.

Na ogólną liczbę uprawnionych do głosowania 14 Senatorów, w głosowaniu tajnym przy użyciu środków komunikacji elektronicznej wzięło udział 13 Senatorów. Wynik głosowania: 13 głosów „tak”, 0 głosów „nie”, 0 głosów wstrzymujących, 0 głosy nieważne.

Przewodniczący Senatu

Rektor

prof. dr hab. Adam Krętowski